

Dialog mellom motsatte verdener

Nr. 1 – 1981

«En dialog om utvikling» var temaet — og målsettingen — for en ukes internasjonal konferanse i det indiske MRA-sentret Asia Plateau nord for Bombay ved årsskiftet. Den indiske diplomaten B. K. Nehru hevdet i sin åpningstale at dette var et vanskeligere tema enn man skulle tro: «De som lever forskjellig, tenker forskjellig. Forskjellen i livsstil er så stor mellom de rike og de fattige land at det er uhyre vanskelig å komme frem til en dialog,» sa han. (Nehru var tidligere guvernør i Nordøst-India og ambassadør i Washington og London.)

I løpet av den uken konferansen varte, vokste det en ny forståelse og kommunikasjon. Det kom tilreisende fra i-land og u-land over hele verden, fra urbefolkninger med minoritetsstatus, fra landsbyer og byer i Asia, Europa, USA og Australia, 300 i alt. Tilsynelatende uoverstigelige barrierer ble brutt ned ettersom man lærte å kjenne ansiktene bak merkelappene — Den tredje verden, De rike, De hvite.

Talere fra India, hvor over 40% av befolkningen lever under fattigdomsgrensen, ga eksempler på hvordan tilsynelatende umulige oppgaver var gjort

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

praktisk løsbare. Industrifolk talte om sitt ansvar for dem som er mindre privilegerte. Prem Shankar Jha, redaktør for en ledende indisk dagsavis, beskrev sine forsøk på å spre idéer om tilpasset teknologi og

Forts. side 5

Ungdomsgruppe på besøk i Norden

Ti ungdommer i alderen 19 til 26 år fra seks europeiske land og Kanada kom til Norge den 31. januar. De har da vært to uker i Danmark, og etter en måneds opphold i Norge skal de videre til Sverige og Finland. Alle deltar i et ti måneders kurs kalt «Living an Alternative», i Moralsk Opprustnings regi. Spørsmål som tas opp i løpet av de 10 månedene er f. eks.:

Hvordan kan vi få en bedre forståelse av den verden vi lever i og de krefter som bestemmer dens utvikling? Hvordan kan vi bli uavhengige av ytre press og finne en sterk tro? Hvordan kan vi sette vår kristne tro ut i praksis i dag-

liglivet, i familien, i studiene og i samfunnet som helhet?

Kurset består ikke bare av teoretiske studier. Det er et arbeidsfellesskap der omsorg og viljen til å tjene blir satt på prøve. Deltakerne er f. eks. medansvarlige for matlagning, rengjøring, vedlikeholdsarbeid og andre plikter ved Moralsk Opprustnings konferansesenter i Sveits, hvor en del av tiden tilbringes.

Besøket i Norden er et ledd i studiet av hvordan forskjellige samfunn fungerer. De vil gjerne treffe norsk ungdom og lære hva de kan om norske forhold.

Nordmenn og normer

Stikk eller strikk i samvittigheten?

En typisk svenske tenker blått, stemmer rødt, spiser grønt og arbeider svart. Så kort kan det sies og slik ble det sagt meg i Stockholm. Men noen svensker bruker flere ord i sine selvanalyser. En bok på 250 sider — *Normer och normlöshet* — er nettopp kommet ut, produsert av «Utbildningsdepartementets normgrupp» (Liber förlag, Stockholm).

Er du forvirret før du leser boken, vil meget tale for at du også er det etter å ha lest den. Men den gir deg noen gode formuleringer å uttrykke det med. Det interessante ved boken er den intense søken etter normer og verdier — noe å bygge på, stå på, gå ut ifra, i skolen og i samfunnet.

Til *Bloksberg med tilliten* lød nylig en overskrift i det amerikanske ukemagasinet *Time*. «Den gammel-dagse ærlighet er ikke lenger på moten,» skriver forfatteren av essayet. «Bare én ting er mer utbredt enn korrupsjon, og det er forventningen om at alt og alle er korrupt.»

«På sparket» i norsk fjernsyn hadde nylig et program om videoapparater med vold, sadisme og barneporno — hva kan passere, hva ikke. Programlederen trakk frem en bestemt kasett som han mente måtte anses som destruktiv. Selgeren av produktet argumenterte med at den hadde vært vist i svensk TV, og at den var tillatt for barn over 12 år i USA. Sverige og USA, som selv famler i normtåken, brukes som målestokk for Norge. Denne relative sammenligningsnorm har vi utviklet til sosial vitenskap her i landet.

Oppmuntrende

I NRK hørte jeg intervjueren spørre en representant for legemiddelindustrien om det er overforbruk av medisiner her i landet. Nei, lød svaret, sammenlignet med andre land ligger vi langt etter. Norge har mindre porno enn Danmark. Minst åtte ganger så mange franskmenn som nordmenn dør av skrumplever. Vi drikker ikke så meget som . . . Inflasjonen i Norge er mindre enn i . . . Selvmordsprosenten i Japan er høyere enn i Norge. Stimulerende lesning — basert på fakta og statistikk. Går det nedover med vårt land, kan vi unngå å ta dette for tungt når vi vet at det går fortere nedover med våre naboer. På den glade, glatte glideskala kan vi riktignok komme til å ende i helvete, men med selvrespekten i behold.

Vi behøver ikke krysse nasjonale grenser for å praktisere denne form for norm. Vi kan sammenligne oss med andre. «Er vi en nasjon av småkjeltringer? lyder en overskrift i *Hvem, Hva, Hvor 1981*. Sitat: «Naskeri er å tilegne seg noe av beskjedne verdi under helt enkle omstendigheter . . . Men det er gått inflasjon i naskeriet, for i våre dager regner politiet, i alle fall i de store byene, det som naskeri selv om gjenstanden er verd opp til ca. 500 kr. Når det gjelder verdiskillet mellom simpelt og grovt tyveri, anslås det idag til å ligge på ca. 10.000 kr. Det

er derfor grunn til å tro at vinningsforbrytelser som for få år siden ble betraktet som grovere, idag kan bli sett på som simple — og at det som tidligere ble anslått som simpelt tyveri idag er blitt naskeri . . .» Og det som engang var naskeri . . .? Altså: Dine synder blir ikke mindre ved at du stjeler mindre, men ved at andre stjeler mer.

Rottefangeres by

Den «moderne» nordmann tøyler ikke apetitten etter normen, men tøyler normen etter apetitten. Jeg er 192 cm høy. Etter en offisielt utarbeidet vekttabell bør en mann på min høyde veie ca. 85 kg. Jeg veier mer enn jeg bør, og bærer en bør fire kg over den jeg bør bære. På en biltur gjennom Tyskland tok veien min kone og meg til Hameln, rottefangerens by. Sulten drev oss inn i en restaurant. Noe drev meg inn på stedets elegante og romslige toalett. Midt på gulvet sto en blankpusset messingvekt — med vekttabell. Meislet i messing var det tydelig å lese: Høyde 192 cm — normalvekt 112 kg. Denne generøse og menneskevennlige vekt informerte meg om at jeg lå 23 kg under normalen. Jeg var plutselig underernært og uthungret. Jeg stavret tilbake til restauranten og bestilte straks den «Schwarzwald Torte mit Sahne» (kremkake) som jeg kort tid i forveien hadde nektet meg, skyldbetyngnet av min overvekt.

Restauranten var full av ivrige spisegjester som kjempet seg gjennom kalorifete måltider for å nå opp til normalen. Restauranten tjener store penger.

I Oslo har vi en kjent sexolog. Han minner meg om personvekten i rottefangerens by, og han er minst like populær.

*

Statsråd Sissel Rønbeck maner i *Vårt Land* mot normløsheten og selvisheten. Hun sier: «Vær deg selv nok-mentaliteten er en utfordring for alle som er opptatt av etikk på ordentlig.» Få vil si henne imot, men hvilken norm skal settes der ingen norm er?

«Jeg vil forsvare 'de almene etiske normer',» sier en kjent Høyre-politiker i Aftenposten. Det er en rund formulering — behagelig å gripe om.

En komfortabel vei

Galt ganger tusen blir vanlig. Vanlig er normalt, normalt er alment, alment er menneskelig, menneskelig er rett. En komfortabel vei å gå. Spørsmålet er — hvor ender den? Problemstillingen er ikke ny. Les Ibsens *Brand*:

Fogden: Min kjære venn, det hjelper litt å kalle noe hvitt som breen

når mengden roper: sort som sneen!

Brand: De roper kanskje med?

Fogden: Nå, nå, — jeg roper ikke sort, men grå. Human er tiden; folk må møtes ei bums imot hinnanen støtes. Husk på, at dette land er fritt; her skal jo alles mening gjelde; — hvor tør da en mot alle felle sin særdom over sort og hvitt?

Fra og med August Strindberg har svenske kulturarbeidere vært ivrig opptatt med å rive ned det «moraliska hyckleriet», det man kalte «den offentliga lögnen» eller den «individuelle dubbelmoralen». Når Strindberg ble kritisert for sin negativisme, svarte han alltid: «Her må det rives for å få luft og lys? Er ikke det tilstrekkelig?» Utviklingen har vist oss at det ikke var tilstrekkelig, skriver en av forfatterne i boken *Normer och Normlöshet*. Det er ikke lys og luft som preger Sveriges normløse klima idag.

Felles med spøkelser

Marx og millioner trodde at ved å forandre systemet, omvelte den økonomiske struktur, ville det nye moralske menneske vokse frem. Yte etter evne og motta etter behov. Det uselviske menneske i Sovjet idag har det til felles med spøkelser at mange har hørt om dem, men få har sett dem. Nylig dundret Breshnev løs på sin partikongress. Tema: Mangel på moralsk holdning, dovenskap, alkoholisme, egoisme, nepotisme, byråkrati og korrupsjon underminerer statens økonomiske planer.

Russeren Andrei Sakharov har uttrykt det slik: «Vårt samfunn er smittet av likegyldighet, hykleri, småborgerlig egoisme og skjult grusomhet. Flertallet av representantene for det høyeste samfunnslag, parti og statsapparat og de høyeste skikt i intelligentsiaen klamrer seg til sine offentlige kjente og hemmelige privilegier og er fullstendig likegyldige overfor krenkelsene av menneskerettighetene . . .»

Lederen av ti millioner polske arbeidere, Lech Walesa, sier: «Det er ikke mulig å leve uten normer for rettferdighet og ærlighet. Disse normer manipuleres det stadig med. I Polen er det nødvendig å heve det moralske nivå; uansett system behøver man ærlighet.»

Miroslav Krleža, en av Jugoslavias mest respekterte forfattere (tidl. formann i forfatterforeningen) skriver: «Forandringer i den sosiale struktur forandrer ikke menneskets psykiske og moralske struktur. Løgnen fortsetter å lyve under sosialismen, kjeltringen underslår, banditten myrder, sannhetselskeren dør for sine idealer, og personer med svak karakter fortsetter å føye seg under den sterke type.» Krleža avslutter: «Menneskets frigjørelse fra

I lys av det absolutte blir blidet av oss selv mer virkelighetsnært.

sine ville, medfødte instinkter er fortsatt det mest forunderlige, poetiske og moralske tema i vår tid.»

Forsømt og fordømt

«En moralnorm er ingen norm hvis den ikke er absolutt,» sa en vis mann. Han er nå død. Den kritiske leser vil bemerke — er det noe rart han døde, med en slik filosofi? Til det er å si at han døde av høy alder og hadde et gnistrende humør til det siste.

Absolutt ærlighet.

Absolutt renhet.

Absolutt uselviskhet.

Absolutt kjærlighet.

Kristi normer — forsømt av troende, fordømt av ikke-troende.

En meterstokk er en fast norm. Hvis man begrenser bruken av denne til å deise medmennesker i hodet med eller peke på naboene, så er den til liten glede og inspirasjon. Derimot er den uunnværlig når et arkitektonisk mesterverk skal bygges — et redskap i skapergledens og fantasiens hender.

Et samfunn som bygges etter en relativ, elastisk «moralisk målestokk» som er 90 cm én dag og 70 cm den neste, vil rase sammen ved første alvorlige sosiale jordskjelv.

I lys av det absolutte blir bildet av oss selv drastisk sant og virkelighetsnært. Det er et nødvendig utgangspunkt.

Noen mener at man da vil føle seg som en frustrert spurv innblandet i et badmintonspill — hvirvlet mellom egen utilstrekkelighet og Guds absolutte krav. Dette er en gal antagelse, sier professor i psykologi, Victor Frankl, som overtok Freuds lærestol i Wien. Mennesket er laget slik, sier han, at det er på sitt beste når det lever i spenningsfeltet mellom en uoppnåelig norm og sitt faktiske liv. Hvis vi skjærer våre normer og idealer ned til «hva vi kan greie», leder det til stagnasjon og forflatning.

Er vi et stagnert og forflatet folk? Svaret avgjøres av den norm vi velger — og det valget er ditt, mitt og helt fritt.

Einar Engebretsen.

En reise til Canterbury

Sayed Ahmed El Mahdi er eldste sønnesønn av Sudans åndelige leder El Mahdi, som vant frigjøringskampen mot fremmed herredømme i 1885. Noen år etter briterne gjenerobring av Sudan i 1898 var det Sayed Ahmeds far, Sayed Abdul Rahman, som kom til en overenskomst med briterne og ble hovedmannen bak Sudans ikkevoldelige frigjøringsprosess frem til uavhengigheten i 1956.

Sayed Ahmed har sittet i regjeringen i Sudan og er nå åndelig veileder og overhode for 6 millioner Mahdi-tilhengere, ansarene. Han har hatt nær kontakt med Moralsk Opprustning i over 20 år og ga sitt syn på forholdet mellom muhammedanere og kristne i en tale han holdt i London-sentret for MRA sist høst:

Etter min mening er hele verdens fremtid avhengig av om det er mulig for muslimer og kristne å utnytte ressursene fra våre store religioner i fellesskap, lære å lytte til hverandre og respektere hverandre, og finne en felles strategi i forhold til den militante materialismen vi står overfor. Dette er min appell til dere.

En enkel tanke kom til meg forleden dag: «Konflikten mellom muhammedanere og kristne leder oss ingen steder hen, derfor har det kanskje ikke vært det Gud har ønsket.» Kanskje det nå er Guds vilje at vi prøver andre reaksjonsformer oss imellom.

Historisk reise

Jeg har ofte kryssset den engelske kanal. Men denne gangen på ferjen tenkte jeg plutselig: «Dette er tidspunktet å besøke Canterbury.» Derfor kjørte min kone og jeg dit og overnattet til dagen etter, som var søndag. Vårt besøk i katedralen neste dag falt tilfeldigvis sammen med en minnegudstjeneste for Slaget om Storbritannia. Det kom ekspiloter fra hele landet. Noen var krigsskadet, enkelte måtte til og med bæres inn i kirken. Det var en gripende og fin atmosfære, og for meg ble det en time med sterkt åndelig innhold.

På veien ut la jeg merke til en minnestøtte med påskriften: «Denne tapre offiseren ble stukket ned med en muhammedansk fanatikernes kniv.» Det var trist å bli minnet om hvor mye av Storbritannias historie som er forbundet med voldsomme konfrontasjoner med arabiske og afrikanske folkeslag.

Samme moralkodeks

Min far pleide å observere nøyde de briterne som regjerte Sudan. Hans konklusjon var at de som ydet vårt land størst tjenester var de som levde ut sin kristne tro. I 1924 var det Mahdiene fra sitt hovedkvarter på Aba-øya i Hvite-Nilen som skaffet den britiske sikkerhetstjenesten størst hodebry. Likevel våget generalguvernøren, Sir Geoffrey Archer — en mann av sterk tro — å gå i land på Aba-øya uten beskyttelse. Etter en lang samtale med min far

erkjente han offentlig at vi var et konstruktivt element i landet. Dette var et vendepunkt i Sudans historie.

Min far sa om Archer og andre som ham: «Gjennom nærkontakt med disse menneskene ble jeg overrasket over å oppdage at de levde etter en moralkodeks som ikke var så forskjellig fra vår egen.»

Statsmannskunst krever offer

Vi har hatt mange konflikter i Sudan etter uavhengigheten. For noen år siden ble Ansar-folket dårlig behandlet av regjeringen. Noen av dem grep til voldspolitikk med et væpnet opprør som kostet flere hundre mennesker livet. Jeg talte offentlig mot denne politikken, men ble likevel fengslet av regjeringen. Da jeg kom på frifot igjen var det en indre impuls som sa meg at jeg skulle finne de pålitelige elementene hos motparten som vi kunne slutte fred med. President Nimeiri kom og tok del i en bønneseremoni hos oss, og den nasjonale forsoningen som fulgte, fanget landets oppmerksomhet.

Jeg følte Guds ledende hånd og min fars eksempel i det som skjedde. Jeg husket også et brev som ble skrevet til meg for 20 år siden, i studietiden, av Frank Buchman, MRAs grunnlegger. Han sa da at jeg var en fremtidig statsmann for mitt land.

Statsmannskunst er ikke lett. Det krever offer. I beslutningens time må du sette nasjonens beste foran din egen og din families interesser.

Borgerkrigen mellom det muslimske Nord-Sudan og det kristne området i sør var spesielt smertefull. Jeg var innenriksminister da den var på sitt verste. Vi klarte ikke å løse konflikten da, men ga vår fulle støtte til dem som kom frem til en fredsslutning senere. Det var en enestående opplevelse å ta imot den tidligere gerilja-lederen general Joseph Lagu i mitt hjem.

Vår grunnlov slår fast at den kristne religion skal respekteres på lik linje med Islam. Derfor har vi nå bedre forutsetninger enn de fleste land til å få et godt forhold mellom muhammedanere og kristne. Men det er absolutt nødvendig å konsolidere i våre personlige forhold det som er vunnet politisk, forat dette skal kunne vare ved.

NY DOKUMENTARFILM

Dokumentarfilmen «Daggry i Zimbabwe» er nå ferdig og teksten på norsk og kan bestilles fra MRAs kontor i Oslo. Filmen er i farger og varer i 28 minutter. Den forteller historien til tre menn, to svarte og en hvit, som ved sin forandrete holdning var med å legge grunnlaget for en fredelig overgang til flertallstyre i Zimbabwe.

Eksperimentelt jordbruk ved indisk MRA-senter

India har 600.000 landsbyer hvor innbyggerne såvidt får nok til livets opphold fra den dyrkede jorda. Tørken får de brunsvidd markene til å sprekke og voldsomme oversvømmelser ødelegger avlingene. Men livet går videre på et vis, med nedarvet, tålmodig hardnakkethet.

I mange tilfelle er bøndene så fattige at det er umulig for dem å eksperimentere seg fram til mer effektive metoder. Derfor er det eksperimentelle jordbruket ved Asia Plateau så viktig. De som driver gården prøver ut kornsorter som passer de lokale forhold, og gjøre resultatene tilgjengelige for bøndene omkring. I samarbeid med et statlig forsknings-senter for landbruk har de utviklet en motstandsdyktig potet. Hvis en bonde ikke har råd til å kjøpe såpoteter, kan de skaffe seg dem ved et passende antall arbeidstimer på gården. Gården eksperimenterer med alternativ teknologi. Hver høst bygger de en treskemaskin og en binde-maskin drevet med sykkelkjede, etter mønster fra E. F. Schumachers «Intermediate Technology Group». Hønsehuset blir opplyst og rugekassene oppvarmet av metangass som utvinnes av kumøkk.

Dialog mellom . . . Forts. fra side 1

beplantning av skog. Kiran Gandhi, utdannelsesleder i Indias største lastebilfabrikk, talte om sin beslutning om å «bryte de flaskehalser i industrien som menneskene selv er skyld i, slik at industrien kan begynne å møte behovene til de fattige i India». Studenten fortalte om en voksende vilje til å praktisere en livskvalitet som er både annerledes og inspirerende. En nyutdannet akademiker, Prakash Tawde, beskrev hvordan han hadde betraktet seg selv som «arbeidsledig akademiker» inntil han vendte tilbake til hjemstedet for å arbeide på gården. «Nå er jeg kommet til at jeg ikke trenger en jobb i byen, og flere av mine venner er kommet til det samme,» sa han. (Se artikkel ovenfor.)

Andre fortalte om forsøk på å utvikle landsbyområdene med håndverksopplæring og hjelp-til-selv-hjelp-prosjekter, og om det øyeblikkelige behovet for yrkesopplæring. Omtrent alle understreket at det ikke finnes noe enhetlig mønster for utvikling som passer for hele landet. Det er heller ikke mulig å importere ferdige mønster fra Vesten.

Utvikling sett fra urinnvåernes synsvinkel

Alle lyttet oppmerksomt til bidragene fra noen av dem som berøres mest av utviklingen, urinnvånerne fra den såkalte fjerde verden. To møter om deres situasjon ble ledet av den norske kunstneren Hans Ragnar Mathiesen, som selv er same.

Den samme gassen brukes til koking av vann til meieriet.

Da sentret ble bygd fikk det en flokk renrasete Jersey-kuer i gave fra en australsk kvegavler. I dag gir deres «etterkommere» 50—90 l melk om dagen, som også forsyner sentret med ost, smør og yoghurt. I løpet av de siste 11 årene har gården solgt 22 okser avlet av denne flokken til sentra for kunstig inseminasjon i Maharashtra og Nagaland. En av oksene på gården står til disposisjon for bøndene i landsbyene omkring, til kryssing med lokale arter. En ku av denne blandingsrasen skal kunne produsere 6 l melk pr. dag, mot et gjennomsnitt på 1,5 l fra en lokal ku. Men landsbybøndene kan ofte ikke skaffe nok fôr. Asia Plateau planter derfor morbertær, som vokser fort og blir godt dyrefor.

Opplæring er en annen viktig hensikt med gården. I et land hvor landbruk er hardt, ser mange unge universitetet som en måte å slippe unna jorden. På gården får studenter fra byene som tar del i treningskurs på sentret en forståelse av hva jordbruket kan bety for India. Av og til tar man opp lærlinger, som f. eks. en ung mann fra Nagaland som nylig åpnet sin egen hønsefarm.

Ordet «utvikling» er ofte blitt brukt som et våpen mot stammefolkene, som har måttet ofre sitt land, sine tradisjoner og grunnlaget for sin eksistens i dens navn, sa han. «For stammefolkene er utvikling evnen til å overleve, ikke som dyr eller roboter, men som ansvarlige mennesker med omsorg for andre.»

Det ble anledning til konsultasjoner mellom folk fra stammefolkningen i Nordøst-India og deres landsmenn fra majoritetsbefolkningen lenger sør. Stammefolkene største problem for øyeblikket er faren for å bli fullstendig overrent av illegal immigrasjon fra Bangladesh.

«Vårt folk i Nord-Øst trenger og krever utvikling,» sa Niketu Iralu fra Nagaland. «Men når det så settes igang prosjekter, er de ofte av en slik karakter at de går helt på tvers av våre skikker og tradisjoner og forårsaker store lidelser. Forvirringen som følger med dette, driver oss til geriljavirksomhet i jungelen eller andre former for agitasjon. Plutselig er vi fanget inn av viktige problemstillinger som krever snarlige løsninger.»

Reg Blow, urinnvåner og leder for et stammesamfunn i Australia, sa at for hans folk må utviklingen komme «med vårt eget tempo og gjennomforutgående planlegging og tilstrekkelig konsultasjon». Som svar på hans innlegg talte T. H. Ramsay, planleggingsdirektør for olje- og gassavdelingen i Broken Hill Proprietary, det største industriselskapet i Australia. Han tilbød seg å være brobygger mellom urbefolkningen og gruveselskapene, og hevdet at han hadde lært mer om urbefolkningenes problemer i

Forts. side 7

Kort nytt

BESØK FRA ZIMBABWE

I høst bevilget Stortinget 40 mill. kroner i u-hjelp til Zimbabwe. Dette ble gjort i erkjennelse av at Zimbabwe er et nøkkel-land i Afrika som trenger støtte i en vanskelig fase av sin utvikling.

I slutten av januar var lederen for meieri-industrien i Zimbabwe, Eddie Cross og hans kone Jane, på besøk i Oslo. Formålet var å søke støtte til en plan for utvikling av melkeproduksjon og meieri-industri i landet, en plan som er godkjent av regjeringen. Planen baseres på opprettelse av en rekke større samvirkebruk, en idé som ikke skal være prøvd andre steder i Afrika. Prosjektet tar også sikte på å utvikle melkeproduksjonen i nabolandene Botswana, Mocambique og Zambia. Eddie Cross hadde samtaler med medlemmer av landbrukskomitéen i Stortinget. Han møtte ledere i Norske melkeproducenters landsforbund, og han drøftet sin plan med representanter for NORAD og Utenriksdepartementet. Sammen med sin kone tok han del i en weekend-konferanse i MRAs senter i Oslo, der også spørsmålet om Nordens rolle i verden ble tatt opp.

FILM PÅ STORTINGET

I begynnelsen av januar var David og Janny Peters fra Sheffield, England, på Oslo-besøk. Han var nylig kommet tilbake etter et 6 ukers opphold i Zimbabwe, hvor han blant annet hadde truffet medlemmer av regjeringen og ledere av fagbevegelsen. I Oslo var han til stede og svarte på spørsmål da dokumentarfilmen «Daggry i Zimbabwe» ble vist for 12 stortingsrepresentanter. Han møtte også to medlemmer av utenrikskomitéen.

UNGE SKANDINAVER

20 unge fra Sverige og Norge var samlet på Opsal gård i Stange fra den 27. desember til første nyttårsdag. Blant emnene de tok opp var «Har vi et reelt bilde av Guds makt?» og behovet for en ny livsstil.

En dag ble brukt til å planlegge besøket av den internasjonale ungdomsgruppen fra Caux som besøker Sverige og Norge i februar og mars. Om ettermiddagen var det skigåing for alle.

Her er noen av tankene som ble uttrykt på møtet om livsstil:

— Det er så lett å gå fra å ha valgt en enklere livsstil til å snobbe med sin enkelhet, og bli overlegen av den grunn. Men en slik livsstil vinner ikke andre, den bare utvider kløftene.

— En enkel livsstil kan også bety at 'din tale skal være ja og nei, og det som går utover det er av det onde'!

— Vår samvittighet viser oss hvordan vi skal bruke våre ressurser. Det er vanskelig å dele det vi har. Jeg har for eksempel tid, men hvordan skal jeg dele den med dem som har store byrder og problemer?

CAUX SOMMEREN 1981

De som tenker seg en tur utenom Norges grenser til sommeren bør notere datoene for konferansene i Caux. Temaet ble fastlagt allerede i fjor sommer: «Makt som korrupperer — og makt som frigjør». Enkeltkonferansene er lagt opp slik:

4. — 14. juli	Åpningssesjon. Det ventes bl.a. en delegasjon fra Austral-Asia.
16. — 24. juli	De unge er vertskap.
27. juli — 3. august	Familiekonferanse.
5. — 12. august	To grupper møtes samtidig: Helsepersonell fra mange land, og mennesker tilknyttet arbeidslivet generelt.
15. — 19. august	Fokus på Afrika.
19. — 23. august	Politikere møtes.
26. — 30. august	Industri-sesjon.

FILM OM CAUX

En dokumentarfilm om Caux blir ferdig i disse dager og kan bestilles fra MRAs kontor i London. De som har sett prøvekopiet sier at det er en vakker og velegnet film til informasjonsbruk. Sammen med filmen kommer det en brosjyre med detaljer om sentret.

400 SAMLET I NYTTÅRSHELGEN

Også i år var det konferanse i Caux i nyttårshelgen. 400 kom, de fleste fra Europa, med en overvekt av unge mennesker. Blant dem var mange u-landsstudenter fra forskjellige universiteter. Seminarer om Islam, Zimbabwe og Sør-Amerika fikk god oppslutning.

INDISK BARNELEGE I OSLO

Den internasjonale union for ernæringsvitenskap var arrangør av et seminar om spebarnernæring i U-land 25. november — 2. desember 1980, på Lyseby i Oslo. Den indiske barnelegen professor dr. med. R. K. Anand fra Bombay var innleder ved seminaret, som ble åpnet av helsedirektor Torbjørn Mørk.

Dr. Anand har engasjert seg sterkt i kampen mot morsmelkerstatning til barn i U-land, og ga en rekke eksempler på hvor farlige slike produkter kan være i ukyndige hender og hvor misvisende produsentenes reklame ofte er. Selv hadde han fattet interesse for spørsmålet etter en undersøkelse han foretok om friske barn i slumstrøkene som klarte seg hvor andre bukket under. Han hadde funnet tre klare fellestrekk: 1. Disse barna fikk morsmelk. 2. De fikk deretter mat som var produsert lokalt og tilberedt hjemme. 3. Mødrene deres kunne lese.

I Oslo bodde dr. Anand i Moralsk Opprustnings senter. «Ikke uten grunn», skriver avisen *Folkets*

Framtid, som intervjuet den indiske barnelegen. En innsats for de svakeste i samfunnet var opprinnelig langt fra en selvsagt ting for ham, fortalte dr. Anand:

«Jeg var inntil for få år siden en uhyre selvopptatt og ærgjerrig mann uten tanke på annet enn min egen karriere. Det siste jeg hadde kunnet tenke meg var å arbeide blant de fattige. Jeg passet dessuten alltid på å holde meg inne med alle og ikke utfordre noen. Det jeg fikk se gjennom disses (vennene i Moralsk Opprustnings) hjelp, var at India ville gå til grunne dersom det ikke inntrådte en forandring i enkeltmennesker som meg og i opinionen som helhet.»

«EN NESTEN UTROLIG HISTORIE»

Bladet *Familien* nr. 4 — 10. februar har et stort oppslag, den første av to artikler, om Ian Smiths norske svigerdatter Elisabeth Smith og hans sønn Alec. «En nesten utrolig historie», skriver *Familien*, og beskriver Alec Smiths innsats for et nytt Zimbabwe etter at han møtte Moralsk Opprustning, og hvordan han og Elisabeth fant hverandre.

Dialog mellom . .

Forts. fra side 5

løpet av de få konferansedagene enn han hadde gjort i løpet av mange år i Australia.

«Hvis ikke problemene med krig og innbyrdes fiendskap blir løst i Libanon, er alt snakk om utvikling urealistisk», sa en libanesiser. «Libanon, som en gang hadde en mer blomstrende økonomi enn de fleste land i Midt-Østen, er nå redusert til en økonomisk ørken.»

Tilbake til Vietnam?

En kambodianer, en vietnameser og tre laotianere — flyktninger fra krigsrammede fiendenasjoner — satt sammen på podiet. Den laotiske eksildiplomaten Tianethone Chantharasy oppfordret indo-kinesere som lever i eksil rundt om i verden til å begynne å planlegge hvordan de kan vende tilbake til sine hjemland, først og fremst til Vietnam. «La oss ta sikte på å nå det vietnamesiske lederskapet», sa han.

Nyttårskonferansen i Asia Plateau-sentret var et stort løft for arrangørene. De fikk god hjelp av blant andre Helga Landmark fra Oslo, som reiste til India i fjor høst for å hjelpe til med forberedelsene.

ISEKI

Slitesterke maskiner med stor kapasitet. Arbeider like godt hele året.

Høy kvalitet både bruksmessig og teknisk preger ISEKI KOMBINASJONS-MASKINER

ISEKI KOMBI-NASJONSMASKINER
KS 280 og KC 450 er maskiner man har bruk for hele året. De kan gå som jordfresere, jordhaker, snøfresere, slåmaskiner, med tilhengere, med vannpumpe og en lang rekke redskaper. KC 450 er utstyrt med vendegear, noe som man vanligvis kun finner på langt dyrere maskiner.

REINHARDT

Reinhardt Maskin A/S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

SVAKSTRØM ER VAR STYRKE

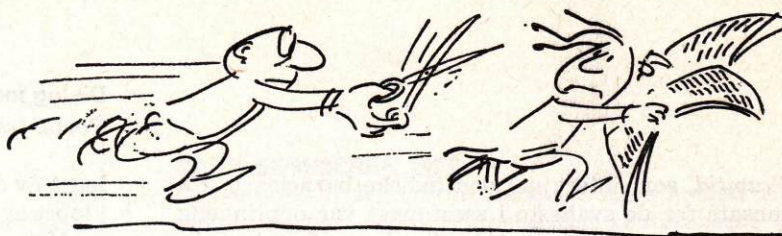
Vår spesialitet:

Alt materiell for avslutning av svakstrømskabler

90 år som spesialforretning i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S.

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

I altfor stor grad har liberalisme preget det narkotika-politiske arbeidet. Bruker og misbruker skal vises forståelse og toleranse. Tiltak og krav ses på som et overgrep og et utslag av samfunnets onde vilje.

Den er iøyenfallende, denne manglende vilje og evne til å sette grenser, for å ta vare på brukerne og misbrukerne. En slik liberalisme er i virkeligheten et vrengebilde av toleranse, et skalkeskjul for det som er farligst av alt: Likegyldighet. Narkotikaliberale fag-folk har ikke hjulpet, men derimot svekket de svakes posisjon. I tillegg er de med på å undergrave en viktig tradisjon i Norge: Den moralske motstandskraft mot rusmidler som ikke minst arbeiderbevegelsen, kristenfolket og avholdsbevegelsen har bygget opp. Tida er inne til å erstatte de falske profeters uansvarlige og urealistiske veiledning med vanlige menneskers dyrekjøpte erfaringer og innsikt.

Overlege Per Nyhus, Arbeiderbladet
28.1.81.

«Skolan skall fostra» slås det fast (i ny læreplan for grunnskolen i Sverige — Lgr. 80). Innebærer så denne parole en ideologisk retningsforandring? Ja, det synes slik sammenholdt med den tidligere læreplanen. Lgr. 69 framstod som eksponent for en «pluralistisk nøytralitetspedagogikk», dvs. kravet om at alle oppfatninger måtte balanseres mot hverandre, at ingen livstolkning måtte favoriseres. Objektivitets-idealet ble en norm om at skolen skulle forholde seg nøytral til de fenomen som tas opp.

Svein Egil Vestre i en rapport om svensk skole i Norsk Skoleblad nr. 3—81.

Grunnskolen av 1969 er enestående . . . i sin klare poengtering av at skolen skal være samarbeidspartner med foreldrene i oppdragelsen av barna og de unge . . .

Hvilket samarbeid fins mellom foreldrene og skolen når det gjelder sentrale oppdragelsesproblemer som disiplinproblemet, skulk, manglende motivasjon og konsentrasjonsevne, mobbing, dagdrøm og tiltagende omgang med alkohol og narkotika? . . .

Hva slags felles ansvar føler vi voksne? Hvilket eksempel er vi selv? Kan vi fortelle våre barn og elever åpent om våre egne selskaper og fester? . . . Hvor mange lærere i ungdomsskolen og den videregående skolen er villig til å stige ut av sine «fagelfenbenstårn» og ta direkte bakkekontakt med den verden som deres elever lever i utenfor skolen?

Erling Førland i Norsk Skoleblad nr. 3—81.

Vi trenger et bekjennelsesskrift på det etiske område. Kirken må hevde klare standpunkter . . . Folke-meningen blir opphøyet til norm. I stedet for at moralsk praksis skal justeres etter budene, vil en justere budene etter praksis . . .

Målt med den strengeste målestokk kommer vi vel alle til kort og trenger tilgivelse. Likevel har målestokken vært klar. Men nå reises det tvil om selve målestokken — de moralske normene. Da er vi for alvor i gang med utglidningen. Skal vi la oss prege av tidsånden eller av Guds ord?

Generalsekretær i Det norske Misjons-selskap Odd Bondevik i et førstesidesintervju i Vårt Land 24.1.81.

Vi har forpliktet oss til aldri mer å bli en militærmakt. Vi ønsker ikke å gjenta de forbrytelser Japan gjorde i fortida, forbrytelser som førte til ufattelige tragedier for folkene i Asia.

Erklæring fra Japans statsminister Zenko Suzuki etter en reise gjennom Asia.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 6 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 45,-

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN